

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 6**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 10 C 308/2013, o zaplacení částky 17 385 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica Czech Republic, a. s.**, se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, IČO 60193336, a žalované **L. M.**

t a k t o :

- I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 10 C 308/2013, o zaplacení částky 17 385 Kč s příslušenstvím, **j e s o u d**.
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 3. 12. 2013, č. j. 10 C 308/2013 - 29, **se z r u š u j e**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 13. 1. 2014 zvláštnímu senátu navrhl Český telekomunikační úřad, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o rozhodování některých kompetenčních sporů“), mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 6 ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 10 C 308/2013, o zaplacení částky 17 385 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně podala u Obvodního soudu pro Prahu 6 dne 30. 9. 2013 návrh na vydání elektronického platebního rozkazu, prostřednictvím něhož nárokovala vůči žalované částku 17 385 Kč s příslušenstvím za poskytnuté služby obsahu, které si žalovaná objednala prostřednictvím sítě žalobkyně.

Obvodní soud pro Prahu 6 usnesením č. j. 10 C 308/2013 - 29 ze dne 3. 12. 2013 výrokem I. řízení zastavil, výrokem II. určil, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu, a výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že v předmětné věci se jedná o vztah na úseku elektronických komunikací a je nerozhodné, z jakého právního titulu se žalobkyně domáhá finančního plnění. Podle obvodního soudu tak nemají pravomoc soudy v občanském soudním řízení podle § 7 odst. 1 občanského soudního řádu, ale Český telekomunikační úřad podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“).

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) podal dne 13. 1. 2014 návrh zvláštnímu senátu na zahájení řízení o kompetenčním sporu podle zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů. Svůj návrh odůvodnil tím, že se žalobkyně domáhá na žalované zaplacení částky za tzv. služby třetích stran (Premium SMS/MMS, Audiotex), nejedná se tedy o služby elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, úhrada za tyto služby není povinností uloženou § 64 odst. 1 tohoto zákona, a navrhovatel tak nemá dle § 129 odst. 1 tohoto zákona příslušnost o této povinnosti rozhodnout. Tyto závěry podle navrhovatele vyplývají i z usnesení zvláštního senátu ze dne 30. 11. 2011, č. j. Konf 79/2011 - 16 (všechna rozhodnutí zvláštního senátu uvedená v tomto usnesení jsou dostupná z www.nssoud.cz). Navrhovatel proto popírá svou kompetenci k rozhodnutí sporu a navrhuje, aby zvláštní senát rozhodl, že příslušný vydat ve věci rozhodnutí je soud.

Zvláštní senát dospěl k řešení vzniklého kompetenčního sporu následovně:

Obvodní soud pro Prahu 6 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor ve smyslu § 1 odst. 2 věty druhé zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů, k jehož projednání a rozhodnutí je zvláštní senát tímto zákonem povolán.

Zákon o elektronických komunikacích rozdělil působnost ve vykonávání státní správy v oblasti elektronických komunikací mezi ministerstvo a Český telekomunikační úřad (§ 3 a § 105 a násl. zákona o elektronických komunikacích). Podle ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) tohoto zákona rozhoduje ve sporech, stanoví-li tak tento zákon, Český telekomunikační úřad. Podle § 129 odst. 1 věty první zákona rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

S účinností od 1. 7. 2010 byla zákonem č. 153/2010 Sb., kterým se mění zákon o elektronických komunikacích a některé další zákony, vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku*“.

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, č. j. Konf 38/2009 - 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, již se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „a) *zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona*“; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalované naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, pokud by šlo o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací. Z definice služeb elektronických komunikací obsažené v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích však vyplývá,

že službou elektronických komunikací nelze rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání, resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Z podkladů přiložených žalobkyní k žalobnímu návrhu (vyúčtování za služby od 11. 7. 2012 do 10. 8. 2012) vyplývá, že žalované byly účtovány částky za uskutečněná spojení na telefonní čísla linky začínající trojčíslím 900. Telefonní číslo je podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 117/2007 Sb., o číslovacích plánech sítí a služeb elektronických komunikací (prováděcí vyhlášky k zákonu o elektronických komunikacích) „část mezinárodního čísla, která následuje po kódu země a která stanovuje v národním formátu adresu koncového bodu sítě uvedených v § 3 pro přístup (...) ke službám elektronických komunikací poskytovaným prostřednictvím těchto sítí.“ Podle § 5 odst. 3 a podle bodu 7 přílohy č. 1 citované prováděcí vyhlášky počáteční číselná trojkombinace charakterizuje telefonní čísla pro přístup ke službám elektronických komunikací s vyjádřenou cenou; pro počáteční trojčíslí 900 a 906 se takovými službami rozumí zejména obchodní, odborné, inzertní a soutěžní služby, pro trojčíslí 908 hlasové služby.

Ve věci jde o spor o zaplacení ceny za využití služeb, které byly žalobkyní zpřístupněny žalované po zadání příslušného telefonního čísla přiděleného navrhovatelem třetím osobám odlišným od žalobkyně. Po zpřístupnění zvolené služby byl její obsah účastníkovi (žalované) sdělen prostřednictvím sítě žalobkyně a jí poskytnutých služeb elektronických komunikací. Žalobkyně ovšem „služby obsahu“ sama neposkytovala, pouze jejich užití zprostředkovala. Je zřejmé, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovanou a poskytovatelem služby obsahu.

Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal služby využitě žalovanou za služby odpovídající službám obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, které podle citovaného ustanovení nejsou službami elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích (k obdobnému závěru dospěl zvláštní senát např. v usnesení ze dne 31. 5. 2010, č. j. Konf 99/2009 - 7). Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalované a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první, příp. též druhou, § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalované zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby obsahu nejsou službou elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy rozhodují „spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány“.

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů, výrok I.). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 tohoto zákona zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 3. 12. 2013, č. j. 10 C 308/2013 - 29.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů.] i soudy. Dále bude tedy Obvodní soud pro Prahu 6 pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. 6. 2014

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu